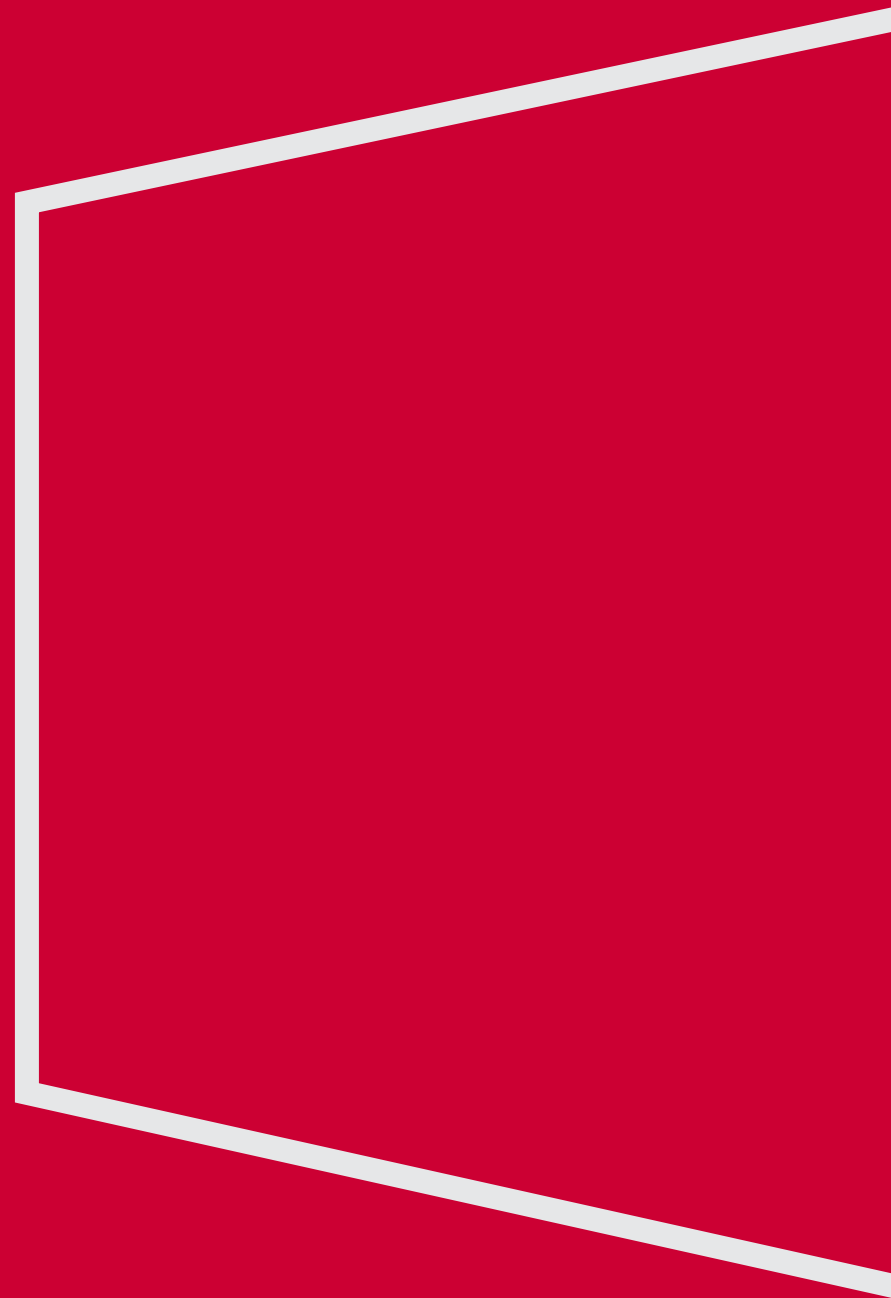

Zie het Verhaal

Zie het Verhaal geeft het verhaal weer over hoe u de foto's op onze website, in onzettentoonstelling en in ons boek te zien krijgt.

Zie het Verhaal biedt bezoekers van onze tentoonstelling en website informatie over onze visuele wereld en de rol van de Stichting World Press Photo in de visuele wereld. We presenteren hier informatie over wie we zijn, hoe de getoonde verhalen zijn gekozen, hoe ze zijn gemaakt en hoe ze vragen oproepen over belangrijke kwesties.

Inhoud

03	Maak kennis met de Stichting World Press Photo	22	Waarom is persvrijheid belangrijk?
04	De verhalen die ertoe doen	24	Waarom een verhaal vertellen in een interactieve ervaring?
05	Onze visuele wereld	26	Hoe kunnen complexe zaken worden gefotografeerd?
06	World Press Photo in onze visuele wereld	27	Hoe kunnen mensen nauwkeurig en eerlijk worden weergegeven?
07	Wat is fotografie?	29	Waarom zijn er grafische beelden van dood en geweld?
09	Hoe is de fotografie veranderd?	31	Kunnen verhalen zich zowel op oplossingen als op problemen richten?
10	Hoe krijgen we visuele verhalen te zien?	33	Wat bepaalt de betekenis van een afbeelding?
15	Hoe worden deze beeldverhalen gemaakt?	36	Hoe kan video meer inzicht geven in een kwestie?
21	Visueel denken: vragen uit de verhalen	38	Hoe kan een persoonlijk verhaal ons inzicht geven in de wereld?

Maak kennis met de Stichting World Press Photo

De Stichting World Press Photo gelooft in de kracht van het tonen en het belang van het zien van hoogwaardige beeldverhalen.

Wij zijn van mening dat mensen toegang moeten hebben tot het breedste scala aan hoogwaardige beeldverhalen, zodat ze zichzelf beter kunnen begrijpen, de wereld beter kunnen begrijpen en beter kunnen handelen in de wereld.

De Stichting World Press Photo, opgericht in 1955 met de eerste "World Press Photo" wedstrijd, is een onafhankelijke, non-profit organisatie die haar thuisbasis heeft in Amsterdam, Nederland.

- We moedigen diverse verhalen over de wereld aan die visuele verhalen met verschillende perspectieven presenteren.
- We stellen wereldwijd verhalen tentoon die mensen doen stoppen, voelen, denken en handelen.
- We leiden professionals en het publiek op over het maken van deze verhalen en stimuleren het debat over de betekenis ervan.
- Wij ondersteunen de voorwaarden die visuele journalistiek en beeldverhalen mogelijk maken, waaronder de vrijheid van meningsuiting, de vrijheid van onderzoek en de persvrijheid.

De verhalen die ertoe doen

De missie van de Stichting World Press Photo is om de wereld te verbinden met de verhalen die er toe doen.

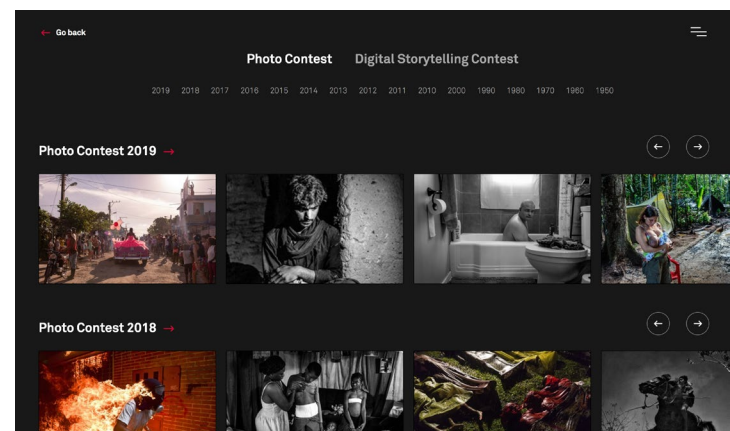
Fotografie is ons erfgoed, vooral documentaire fotografie en fotojournalistiek. Met de opkomst van nieuwe technologieën zijn er nu talloze manieren om de wereld in beeld te brengen, en we dienen de gemeenschap van visuele journalistiek en verhalen vertellen, voortbouwend op ons erfgoed, door het herkennen van degenen die werken met fotografie, infografieken, interactieven, multimedia en videojournalistiek, om ons hoogwaardige visuele verhalen te geven.

We houden ons bezig met de visuele verhalen die er toe doen - oprechte verhalen over actuele gebeurtenissen, belangrijke kwesties en echte mensen; verhalen die belangrijk, invloedrijk en betrouwbaar zijn; en verhalen die betekenis en impact hebben voor individuen, groepen en samenlevingen.

We werken met visuele verhalen gemaakt door professionele beeldmakers en producenten. De visuele verhalen die op onze website, in onze tentoonstellingen, in ons online magazine Witness en op onze social media kanalen verschijnen, komen naar ons toe via onze wedstrijden, onze talentenprogramma's en onze educatieve programma's.

De website toont alle winnaars van de Fotowedstrijd 2019 en de Digitale Verhalen Vertellen wedstrijd 2019, evenals een archief van alle winnaars sinds 1955.

De World Press Photo tentoonstelling 2019 toont een selectie van winnende foto's (150 van 312 bekroonde foto's), van de Fotowedstrijd 2019 en winnende producties van de wedstrijd Digitale Verhalen Vertellen 2019.
© Jeanne Frank.

De winnaars van de wedstrijden worden gekozen door jury's van professionals uit de visuele journalistiek. De jury's worden benoemd door de Stichting World Press Photo, maar noch het personeel, noch de partners en sponsors van de stichting hebben zeggenschap over de keuzes van de jury.
© Frank van Beek/
Hollandse Hoogte.

Onze visuele wereld

De beeldverhalen die de Stichting World Press Photo laat zien maken deel uit van een bredere visuele wereld met een lange geschiedenis.

“Visueel” betekent betrekking hebben op het zicht of iets wat je ziet. “Visueel” betekent ook iets dat gemaakt is om te zien. De tekst waaruit de woorden in deze zin zijn opgebouwd, is een visuele tekst. Diagrammen, afbeeldingen en illustraties zijn ook beelden.

Afbeeldingen zijn onze bekendste beelden. Afbeeldingen zijn voorstellingen die gemaakt zijn met behulp van verschillende technieken, zoals tekenen, schilderen, fotografie en digitale technologieën. Afbeeldingen kunnen verschillende doeleinden hebben. Ze kunnen worden gemaakt om informatie over te brengen, ze kunnen worden gemaakt om tot actie aan te zetten en ze kunnen worden gemaakt als mooie objecten. Of ze kunnen worden gemaakt om al die dingen te doen.

We hebben altijd in een visuele wereld geleefd. Vanaf het begin van het stenen tijdperk, 2,5 miljoen jaar geleden, hebben mensen kunst gemaakt van schelp, steen en verf. Grotschilderijen werden meer dan 40.000 jaar geleden voor het eerst gemaakt. Wat door de geschiedenis heen veranderd is, zijn de technieken die gebruikt worden om afbeeldingen te maken.

© Marco Gualazzini, Contrasto.

World Press Photo in onze visuele wereld

Terwijl we altijd al in een visuele wereld hebben geleefd, hebben de recente technologische transformaties beelden een nog belangrijkere rol gegeven in onze hedendaagse communicatie.

Miljarden en triljoenen foto's worden over de hele wereld door mensen genomen en gedeeld. De meeste foto's gaan zijn persoonlijk en worden gedeeld op privé accounts. Sommige foto's leggen nieuwsmomenten vast, en net als foto's van vroeger die door burgers werden genomen, kunnen ze op grote schaal worden gebruikt en zeer belangrijk zijn.

Voor professionele visuele journalisten is werken in deze visuele wereld een uitdaging. De visuele economie wordt gedomineerd door foto's van burgers en stockfoto's voor algemeen gebruik, en geld verdienen met professioneel werk is niet makkelijk.

Tegelijkertijd biedt deze visuele wereld een nieuwe en belangrijke rol voor de professional. De wildgroei aan beeldmateriaal toont aan dat mensen waarderen hoe beelden communiceren. Professionals hebben het creatieve vermogen, de technische vaardigheden en kennis van het vertellen van verhalen, om beelden te maken die kunnen communiceren op de meest dwingende, boeiende en krachtige manier, en wetende dat er potentieel een groot publiek is. We kunnen allemaal camera's bedienen, vooral die van onze smartphone, maar slechts weinigen van ons kunnen visuele journalisten of verhalenvertellers van de hoogste kwaliteit zijn. Toch willen we allemaal het beste zien.

Terwijl het aantal foto's dat u ziet op de verschillende World Press Photo platforms slechts een klein deel van onze visuele wereld is, zijn wij in staat om u in contact te brengen met de beste verhalen die er toe doen, door professionele visuele verhalen van de hoogste kwaliteit te presenteren.

De World Press Photo is de meest prestigieuze en meest invloedrijke

EXHIBITIONS

PUBLIC EVENTS

EDUCATION

PHOTO CONTESTS

DIGITAL STORYTELLING
CONTEST

ANALYSIS & DEBATE

BOOKS

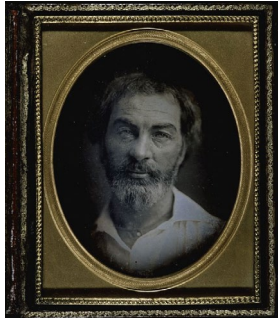

WEBSITE & SOCIAL MEDIA

WITNESS

Wat is fotografie?

Daguerreotype portret van Walt Whitman, © New York Public Library.

Fotografie is een techniek om duurzaam afbeeldingen te maken door het opnemen van licht.

“Fotografie” komt van de Griekse woorden “photos” (wat licht betekent) en “graphie” (wat tekening betekent). Vanaf 1800 hebben verschillende uitvinders meer dan een dozijn manieren geprobeerd om **licht vast te leggen op vellen papier of metaal die met chemicaliën zijn behandeld**

Oudst bewaard gebleven foto, © Joseph Nicéphore Niépce.

De oudst bewaard gebleven foto is gemaakt door de Franse uitvinder Joseph Nicéphore Niépce in 1826 of 1827. Zijn collega Louis Daguerre maakte foto's op een vel koper bekleed met een dunne laag zilver. De fotografie zou zijn uitgevonden in 1839, toen de “daguerreotypie” werd geïntroduceerd. Het eerste boek geïllustreerd met foto's was *The Pencil of Nature*, gepubliceerd in 1844-1846 door de Engelse uitvinder William Henry Fox Talbot, waarbij gebruik werd gemaakt van foto's gemaakt met zoute papieren afdrukken van zijn calotypenegatieven. Elk van deze vroege technieken maakte gebruik van een camera die groot, zwaar en moeilijk te bewegen was. Ze maakten een enkel beeld op een vel papier of metaal dat niet gekopieerd kon worden.

Eadweard Muybridge's Cinematic Legacy, © San Francisco Museum of Modern Art.

Fotografie was de basis voor de bewegende beelden die later uitgroeiden tot cinematografie. In de jaren 1870 gebruikte Eadweard Muybridge, een Engelse fotograaf die in Californië woonde, **meerdere camera's om de beweging van dieren vast te leggen**. Vervolgens projecteerde hij deze stilstaande beelden in een snelle volgorde om paarden in galop te laten zien en zo de eerste film te maken.

George Eastman's eerste “Kodak” -camera.

Fotografie werd populair toen de Amerikaan George Eastman celluloid film ontwikkelde en zijn eerste “Kodak” camera verkocht in 1888. De firma Eastman Kodak introduceerde in 1900 de doosvormige “Brownie”-camera. Het was gemakkelijk draagbaar en door de lage prijs en het gebruiksgemak was fotografie iets wat iedereen kon doen. Deze camera's maakten gebruik van filmrollen die negatieven maakten waaruit vervolgens papieren afdrukken werden gemaakt.

Wat is fotografie?

Omdat fotografie, zowel stilstaand als bewegend, begon als een mechanisch proces gebaseerd op wetenschappelijke technieken, is het lange tijd beschouwd als “objectief”. “Objectief” zijn betekent niet beïnvloed worden door persoonlijke overtuigingen, gevoelens of perspectieven. Toen Talbot zijn boek *The Pencil of Nature* noemde, zei hij dat fotografie een instrument was voor het vastleggen van de natuurlijke wereld zonder menselijke tussenkomst.

Het begrip van fotografie als “objectief” is vanaf het begin misleidend geweest. De technieken die gebruikt worden voor het vastleggen van licht zijn uitgevonden door mensen. De camera's die ze hebben gebouwd, worden door mensen naar de gekozen locaties gebracht en leggen bepaalde perspectieven vast. De technische specificaties van deze camera's leggen de beelden op verschillende manieren vast en de beelden die daaruit voortvloeien worden door mensen gemaakt met behulp van verschillende technieken. Foto's geven een multidimensionale wereld weer op een tweedimensionaal oppervlak, zelfs als ze beweging laten zien. Deze foto's hebben geen vaste betekenis, maar moeten door het publiek “gelezen” worden om begrepen te worden, en de interpretaties die uit deze lezing voortvloeien zijn talrijk en gevarieerd.

Fotografie is altijd al een sociale constructie geweest die visuele representaties van de wereld heeft opgeleverd. Fotografie is ook altijd gebruikt geweest voor verschillende doeleinden met verschillende effecten. Het is bijvoorbeeld een instrument van de koloniale macht (door middel van etnografische foto's die rassenscheidingen classificeren) en het is een instrument van anti-koloniale weerstand (het zichtbaar maken van onrechtvaardigheid en geweld).

Fotografie is nooit puur “objectief” geweest, maar ontwikkeld door mensen, die elk mensen en plaatsen vertegenwoordigen en de belangen van mensen en staten dienen. Dit gevoel is alleen maar sterker geworden met de veranderingen in de fotografie in de afgelopen eeuw.

*Dorothy Counts, de eerste en toentertijd enige zwarte student die zich inschrijft voor de pas afgestorven Harry Harding High School in Charlotte (NC), wordt bespot door demonstranten op haar eerste schooldag.
© Douglas Martin The Charlotte News / The Associated Press.*

Hoe is de fotografie veranderd?

Professionele fotografie werd getransformeerd door de introductie van compactcamera's in de jaren 1930, zoals de Leica. Met behulp van 35mm film en met verwisselbare lenzen kon de fotograaf zich gemakkelijk bewegen en zo dicht bij de scène komen die hij wilde opnemen.

De grootste verandering in de fotografie kwam met de verschuiving naar digitale fotografie, die beelden vastlegt in het digitale geheugen. Sinds het begin van de jaren 2000 domineren digitale camera's de markt. Hoewel digitale camera's er hetzelfde uitzien als filmcamera's, is er één centraal verschil. Digitale camera's nemen geen beelden op door middel van negatieven; ze leggen gegevens vast via sensoren, en die gegevens worden vervolgens omgezet in een beeld door middel van fotobewerkingssoftware. Hierdoor kunnen foto's gemakkelijker worden gemaakt, gepubliceerd en gedeeld.

In de afgelopen jaren heeft de fotografie een revolutie meegemaakt door de opkomst van de telefoon met camera en de wereldwijde connectiviteit van het internet. Er zijn 5 miljard smartphones in de wereld, elk met een camera van goede kwaliteit. 99% van de consumentencamera's die elk jaar worden verkocht, zijn in smartphones. Met meer dan de helft van de wereldbevolking die toegang heeft tot het internet, is het aantal gemaakte foto's en het potentieel voor foto's om ver en snel te verspreiden, enorm.

1 BILJOEN

Het aantal Snaps dat vorig jaar werd verstuurd.

5 MILJARD

Bekeken video's bekeken op YouTube elke dag.

2 MILJARD

Foto's elke dag geüpload op Facebook.

1 MILJARD

Foto's die dagelijks worden gedeeld op WhatsApp.

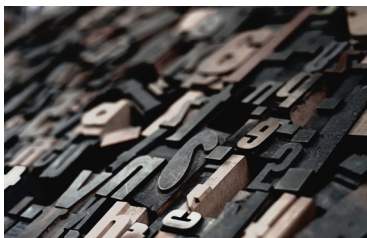
100 MILJOEN

Foto's geüpload op Instagram elke dag.

Hoewel er wordt beweerd dat mensen worden "overstroomd" of "overspoeld" door het aantal beelden in de wereld, vooral die worden gedeeld op de grootste sociale mediakanalen, zien individuen alleen de beelden die worden gedeeld op sociale media-accounts die ze willen volgen of in mediakanalen die ze willen zien.

Deze aantallen onderschatten ook het totale aantal foto's in de wereld. Er worden veel meer foto's gemaakt en nooit gedeeld. Elk jaar maken en delen we tien keer zoveel foto's als de foto's op film die in de afgelopen 100 jaar zijn gemaakt.

Hoe krijgen we visuele verhalen te zien?

Zetwerk op hout.

De manier waarop mensen informatie krijgen over de maatschappij is in de loop der tijd veranderd. **Kranten werden voor het eerst gepubliceerd in de 17e eeuw als informatiebladen voor zakenmensen.** In de 19e eeuw waren er in de meeste steden en landen kranten beschikbaar.

Kijk elke NYT Front Page sinds 1852, door Josh Begley.

Foto's verschenen voor het eerst in 1848 in kranten als gravures en later als gedrukte afbeeldingen. Deze video van elke voorpagina van de New York Times uit 1852 laat zien hoe zwart-witfoto's langzaam op de voorgrond kwamen voordat vanaf 1997 kleurenfoto's in die krant werden gebruikt. In veel kranten waren de foto's echter slechts illustraties voor reeds geschreven verhalen.

Time Magazine-cover van 23 januari 1939, © Time Magazine.

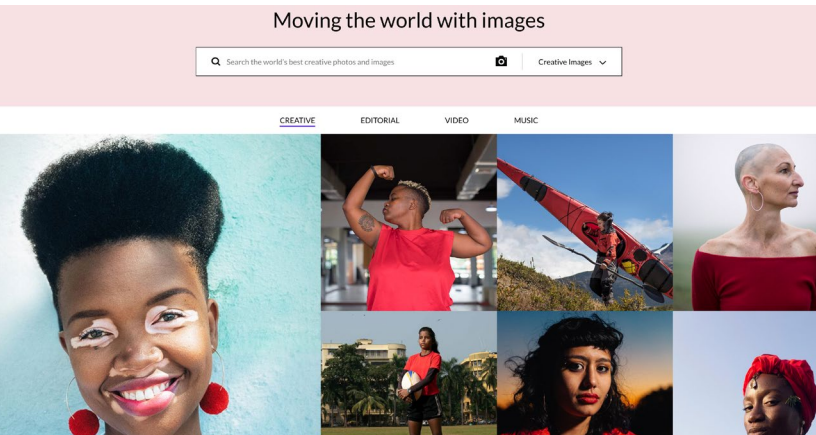
Fotojournalistiek - het vertellen van een verhaal door middel van foto's - kwam in de jaren dertig op de voorgrond met fototijdschriften als de Berliner Illustrierte Zeitung (Duitsland), Life (USA), de Picture Post (UK) en Vu (Frankrijk). De publicaties waren een voorloper op het gebied van "foto-essays", gemaakt door fotografen met behulp van compactcamera's en fliters die openhartige foto's van over de hele wereld mogelijk maakten.

Lees 2018 State of News Photography.

Oorspronkelijk gebonden aan gedrukte publicaties, werd de fotojournalistiek bedreigd toen de fototijdschriften in de jaren vijftig van de vorige eeuw failliet gingen. Sommige fotografen vormden en sloten zich aan bij samenwerkingsverbanden (de bekendste is Magnum Photos, opgericht in 1947) om het werk te beheren. Anderen waren in dienst van wereldwijde nieuwsdiensten (zoals Agence France-Presse, Associated Press en Reuters), hadden contracten met individuele kranten, of waren freelancers, zelfstandigen die verschillende banen namen. Uit ons **State of News Photography 2015** rapport bleek dat 60% van de deelnemers aan de World Press Photo wedstrijd zelfstandige ondernemers waren.

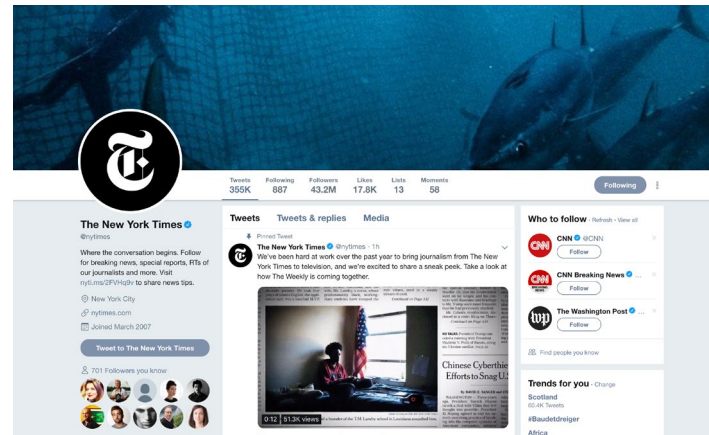
Hoe krijgen we visuele verhalen te zien?

Getty Images-website.

Alle fotografie wordt geproduceerd in een visuele economie, met systemen van distributie, handel, consumptie en waarde. De visuele economie is de afgelopen twintig jaar getransformeerd door de opkomst van het internet, waardoor we nu op heel andere manieren onze visuele informatie krijgen.

Een belangrijke ontwikkeling is de oprichting van grote bedrijven (zoals Corbis Images, Getty Images en Shutterstock) die fotobureaus en fotoarchieven opkopen om krachtige beeldbibliotheken te creëren die tegen betaling visuele inhoud aan gebruikers leveren. Deze bedrijven vormen een wereldwijde, visuele inhoud-industrie, die de beelden beheert die aan adverteerders, marketeers en ontwerpers worden geleverd. Deze industrie produceert “stockfotografie”, generieke foto's die goedkoop in licentie kunnen worden gegeven. Deze vorm van fotografie maakt ongeveer 70% uit van de beelden die consumenten vandaag de dag zien.

Het Twitter-account van de New York Times.

Een andere belangrijke ontwikkeling is de opkomst van sociale media voor de distributie van nieuws. Toen print het belangrijkste medium was voor de verspreiding van informatie, waren kranten de poortwachters, die bepaalden wat “nieuws” was. Zij maakten een kleine selectie om elke dag aan het publiek te presenteren.

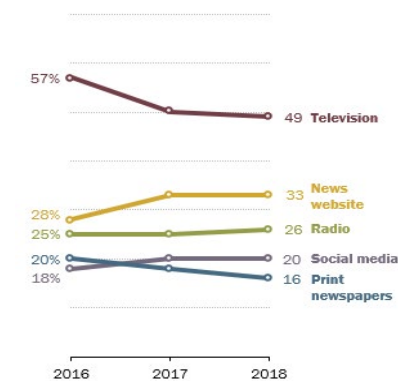
Het internet heeft de verspreiding van informatie getransformeerd door de distributiekosten drastisch te verlagen. Waar mensen ooit een dure drukpers, een wagenpark van vrachtwagens en vliegtuigen en winkels moesten bezitten om hun kranten en tijdschriften te maken, te verplaatsen en te verkopen, kan nu wereldwijd informatie van een goedkope website naar sociale media kanalen stromen die gratis zijn.

Hoe krijgen we visuele verhalen te zien?

Enquêtes in de Verenigde Staten hebben laten zien hoe de bron van nieuws als gevolg hiervan is veranderd en hoe verschillende leeftijdsgroepen verschillende bronnen gebruiken. Gegevens uit Brazilië, Japan en Nederland, gepubliceerd door het Reuters Institute *Digital News Report 2018*, hebben vergelijkbare trends laten zien, maar met regionale verschillen. Deze gegevens hebben laten zien via welke kanalen mensen foto's zullen tegenkomen.

More Americans get news often from social media than print newspapers

% of U.S. adults who get news often on each platform

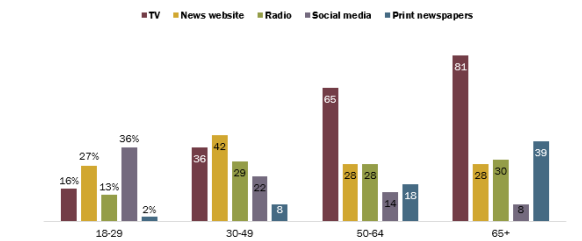

Note: The difference between social media and print newspapers in 2017 was not statistically significant.
Source: Survey conducted July 30-Aug. 12, 2018.
PEW RESEARCH CENTER

Pew Research Center
<https://pewrsr.ch/2rsoHtb>

Television dominates as a news source for older Americans

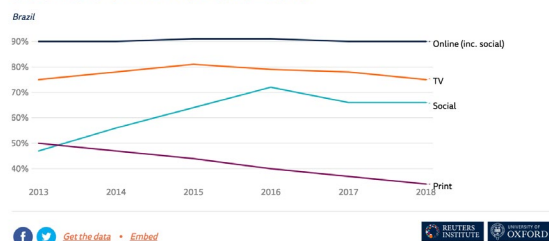
% of each age group who often get news on each platform

Source: Survey of U.S. adults conducted July 30-Aug. 12, 2018.
PEW RESEARCH CENTER

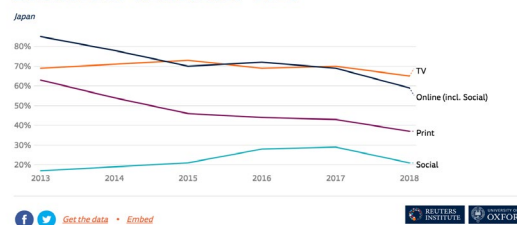
Pew Research Center
<https://pewrsr.ch/2rsoHtb>

SOURCES OF NEWS: 2013-2018

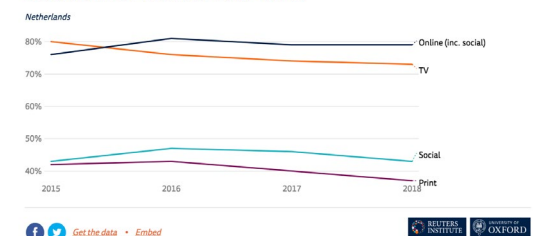
Reuters Institute Digital News Report 2018 -
<http://www.digitalnewsreport.org/>

SOURCES OF NEWS: 2013-2018

Reuters Institute Digital News Report 2018 -
<http://www.digitalnewsreport.org/>

SOURCES OF NEWS: 2015-2018

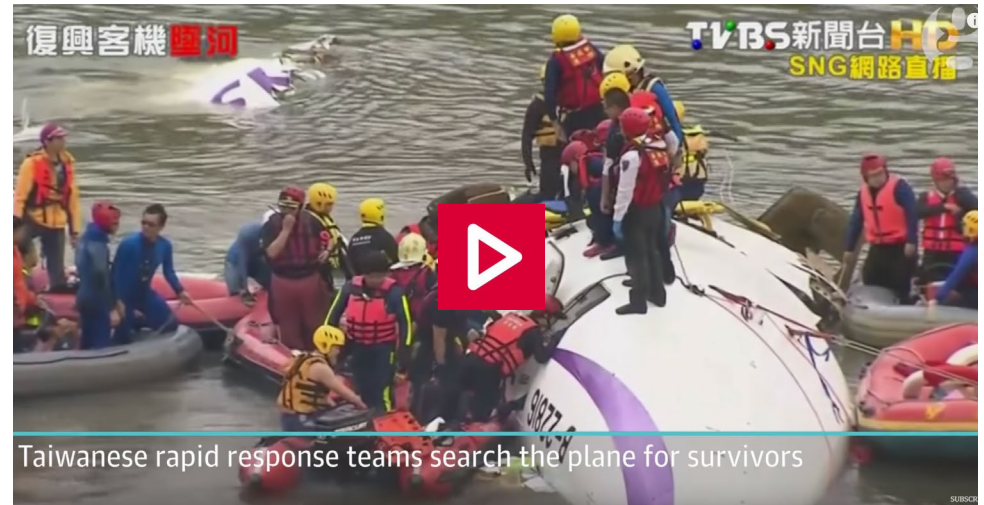
Reuters Institute Digital News Report 2018 -
<http://www.digitalnewsreport.org/>

Hoe krijgen we visuele verhalen te zien?

Een aantal van de belangrijkste nieuwsfoto's en verhalen is gemaakt door mensen die geen professionele, visuele journalisten waren. Met de miljarden telefoons met camera die nu in handen zijn van burgers over de hele wereld, zal dit alleen maar toenemen.

Deze foto is gemaakt door de Amerikaanse astronaut Bill Anders op kerstavond 1968 toen het ruimtevaartuig Apollo 8 voor de vierde keer de donkere kant van de maan rondtrok. Toen de aarde boven de horizon uitkwam, krabbelde Anders naar zijn Hasselblad-camera en begon te klikken. [Bekijk meer](#)

Taiwanese rapid response teams search the plane for survivors

Dashcam-beelden van een passerende auto registreren de crash van TransAsia Airways-vlucht GE235 bij Taipei, Taiwan, 4 februari 2015.

Gedetineerde met een zak op zijn hoofd, staande op een kist met daaraan aangesloten draden, Abu Ghraib-gevangenis, Irak, 11:01 uur, 4 november 2003. Dit is een van Staff Sgt. Ivan Frederick's foto's van de gevangene identificeerden zich later als Abdou Hussain Saad Faleh die op de kist stond met draden die aan zijn linker- en rechterhand waren bevestigd. Alle onderschrijftinformatie is afkomstig uit het Amerikaanse leger / Criminal Investigation Command (CID) -materiaal.

Hoe krijgen we visuele verhalen te zien?

Naast het feit dat de wijze van distributie en de relatie met het publiek door het internet is veranderd, heeft het ook nieuwe manieren van visueel verhalen vertellen mogelijk gemaakt. Interactieve formaten zijn bijvoorbeeld ontworpen om een innovatieve en meeslepende ervaring te creëren en daarbij het internet te gebruiken voor hun essentiële structuur. De gebruiker communiceert op manieren die alleen online mogelijk zijn: met beelden, animatie, afbeeldingen, illustraties, geluid of tekst. Deze producties worden erkend in de World Press Photo Digital Storytelling wedstrijd.

FLINT IS A PLACE

© *Flint is a place*, Zackary Canepari, bekroond uitstaande langlopende project met experimentele benaderingen in de 2019 Digital Storytelling wedstrijd. *Kijk*

© *Marielle en Monica*, Fábio Erdos / *The Guardian*, bekroond met de 3e prijs in de Lange categorie van de 2019 Digital Storytelling wedstrijd. *Kijk*

Hoe worden deze beeldverhalen gemaakt?

Achter elk beeldverhaal op onze website, en in onze tentoonstelling, schuilt een lange reis van idee naar uitvoering en presentatie. Er moet een groot aantal beslissingen worden genomen, door individuen en organisaties, voordat u deze verhalen te zien krijgt. Samen versterken deze etappes het begrip van visuele verhalen als een sociale constructie, die visuele representaties van de wereld produceert.

Hoe worden deze beeldverhalen gemaakt?

Conceptie

Het maken

Bewerken

Publicatie

Wedstrijden
inzending

Beoordeling

Verificatie

Toekenning

Cureren

→ Conceptie

Alle visuele verhalen beginnen met een idee. Een redacteur of beeldend journalist kiest uit alle mogelijke onderwerpen in de wereld om er één te belichten. Die keuze kan ook beïnvloed worden door het beschikbare budget om een verhaal te produceren.

Soms kunnen visuele journalisten dat idee zelf kiezen, vooral als ze freelancer zijn.

Freelancers kunnen ook opdracht krijgen om een verhaal te vertellen dat een media-organisatie, een bedrijf, een liefdadigheidsinstelling, een NGO of een internationale instelling wil rapporteren. Hiervoor ontvangen freelancers een commissie, waarbij het onderwerp, de aanpak en de betaling van tevoren wordt vastgesteld.

Media-organisaties kunnen fotografen en producenten in dienst nemen die zij sturen om evenementen of onderwerpen te verslaan. Het aantal van dergelijke medewerkers is de afgelopen jaren aanzienlijk afgenomen. Media-organisaties kunnen ook afspraken maken met

“stringers”, freelancers op bepaalde plaatsen in de wereld die zij indien nodig, toewijzen.

Bedrijven, liefdadigheidsinstellingen, NGO's of internationale instellingen kunnen ook personeel in dienst nemen of gebruik maken van “stringers” die zij toewijzen.

In organisaties die personeel in dienst hebben of “stringers” gebruiken, beslist een redacteur in die organisatie over de opdracht.

Er moeten beslissingen worden genomen over wie de opdracht zal uitvoeren. Wordt er rekening gehouden met de identiteit van de visuele journalist (leeftijd, nationaliteit, geslacht, ras)? Wordt de opdracht uitgevoerd door een lokale visuele journalist of een internationale fotograaf of producent die naar de locatie moet reizen?

De tijd die nodig is om een opdracht uit te voeren kan sterk variëren. Het kan heel kort zijn (een dag of minder) als dit bestaat uit een klein aantal foto's van een persoon of evenement. Het kan erg lang zijn (drie jaar of meer) als het een project is dat gedetailleerd onderzoek vereist.

Opdrachten en projecten verschillen sterk, afhankelijk van hun doel. Is de opdracht alleen bedoeld om te laten zien wat er op een bepaalde tijd en plaats is gebeurd? Gaat het om een complexe maatschappelijke kwestie zichtbaar te maken? Gaat het om te pleiten voor een bepaalde positie en snelle actie? Is de opdracht gericht op problemen of ook op oplossingen?

Hoe worden deze beeldverhalen gemaakt?

Conceptie **Het maken** **Bewerken** Publicatie Wedstrijden inzending Beoordeling Verificatie Toekenning Cureren

→ Het maken

Zodra een idee een opdracht of project wordt, draaien de volgende beslissingen om hoe het resultaat tot stand komt. Alle fotografie omvat een reeks creatieve keuzes.

Wordt het verhaal het beste weergegeven door middel van stilstaande of bewegende beelden?

Wordt het digitaal of met film geproduceerd?

Welke apparatuur wordt gebruikt?
Verschillende camera's en lenzen kunnen bepaalde effecten bereiken en verschillende diafragma- en belichtingsinstellingen kunnen de scène op verschillende manieren opnemen. Het wijzigen van ISO-instellingen en het gebruik van flitsbelichting maakt het mogelijk om minder zichtbare situaties vast te leggen.

Wordt het in kleur of zwart-wit weergegeven?

Wordt het weergegeven met andere soorten informatie (tekst, infografieken, etc.)?

→ Bewerken

Bij het maken van een opdracht of project zal een visueel journalist veel meer beeldmateriaal maken dan in het uiteindelijke verhaal terecht komt. Soms worden er duizenden foto's gemaakt en worden er slechts tien gekozen, of worden uren opgenomen video teruggebracht tot minder dan 30 minuten. Deze keuze vereist selectie door middel van montage.

Dit wordt gedaan door de visuele journalist alleen, of door een redacteur.

De redactie kan een samenwerkingsproces zijn tussen visueel journalist en redacteur, of de redacteur maakt de selectie alleen.

Op verschillende moment wordt er een keuze gemaakt over de selectie beelden. Bijvoorbeeld, wanneer een visuele journalist foto's indient bij een persbureau, het persbureau een selectie maakt om er een aantal te verkopen, en de media-organisatie die ze koopt vervolgens een selectie maakt om er een aantal te publiceren.

Hoe worden deze beeldverhalen gemaakt?

Conceptie

Het maken

Bewerken

Publicatie

Wedstrijden
inzending

Beoordeling

Verificatie

Toekenning

Cureren

→ Publicatie

Als een organisatie de opdracht geeft tot publicatie, behoort verkoop op eigen verkooppunten vaak tot onderdeel van die opdracht. Als een freelancer een project van eigen makelij uitvoert, kan hij zijn werk publiceren op zijn eigen website of sociale media.

Als ze elders willen publiceren, zullen ze hun project aan verschillende uitgevers moeten aanbieden, zodat het voor een groter publiek te zien is. In een pitch moeten freelancers redacteuren en curatoren prikkelen met hun verhaal en na laten denken over waar het zou passen:

Is het bedoeld voor online publicatie?

Wordt het gedrukt in een tijdschrift of boek?

Wordt het getoond in een tentoonstelling of op een festival?

→ Wedstrijden inzending

Om verhalen als winnaars op onze website, in onze jaarlijkse tentoonstelling of in ons jaarboek te laten verschijnen, moet een fotograaf, producent of hun vertegenwoordiger de keuze maken om deel te nemen aan onze wedstrijden.

De wedstrijden zijn voor iedere professional gratis toegankelijk.

In 2019 hebben meer dan 5.000 professionals uit 128 landen 78.801 foto's en 300 digitale producties ingediend.

In de fotowedstrijd van 2019 werd 80,7% van de deelnemers identificeerden zich als man, 19% als vrouw en 0,3% als ander.

In de Digital Storytelling wedstrijd 2019 werd 57% van de deelnemers indetificeerden zich als man en 43% als vrouw.

Hoe worden deze beeldverhalen gemaakt?

Conceptie Het maken Bewerken Publicatie Wedstrijden inzending **Beoordeling** **Verificatie** Toekenning Cureren

→ Beoordeling

De criteria voor het beoordelen van inzendingen is een combinatie van nieuwswaarden, journalistieke normen en de creativiteit en vaardigheden van de visuele journalist.

Bij de beoordeling van de fotowedstrijd 2019 waren **17 experts betrokken in vier gespecialiseerde jury's en een algemene jury**. De jurering vond in januari plaats aan de hand van verschillende rondes. De fotowedstrijd bestaat uit acht categorieën en twee grote prijzen.

De beoordeling van de wedstrijd Digital Storytelling 2019 bestond uit een screeningspanel en een **jury van zeven experts**, en vond plaats aan de hand van verschillende rondes in februari. De wedstrijd Digital Storytelling kent drie categorieën en twee grote prijzen.

→ Verificatie

Fotografie is altijd een sociale constructie die een bepaalde representatie van de wereld maakt. Het is altijd het product van de reeks keuzes en beslissingen die hier worden uiteengezet. Wanneer we foto's gebruiken en ons willen informeren over verschillende gebeurtenissen, problemen, mensen en standpunten in onze wereld, zijn er grenzen aan hoe foto's kunnen worden gemaakt. De nauwkeurigheid en eerlijkheid van de foto's moeten worden gecontroleerd en geverifieerd.

De World Press Photo wedstrijd belooft foto's in de vorm van visuele documenten, die een nauwkeurige en eerlijke weergave zijn van de scène waarvan de fotograaf getuige was.

De World Press Photo wedstrijd heeft een ethische code, toegangsregels en richtlijnen voor manipulatie die aangeven wat niet aanvaardbaar is.

Winnende foto's mogen het publiek niet misleiden door enscenering of manipulatie.

Winnende foto's worden geverifieerd door middel van een proces in vier stappen, dat afbeeldingenbestanden, bijschriften en het verhaal zelf controleert - **zie hier de details**.

Hoe worden deze beeldverhalen gemaakt?

→ Toekenning

43 winnende fotografen en 9 winnende producties.

In de fotowedstrijd van 2019 zijn er 43 winnende fotografen (29 mannen, 14 vrouwen) uit 25 landen.

In de Digital Storytelling wedstrijd van 2019 zijn er 9 winnende producties uit 9 verschillende landen, waarvan 53% door vrouwen en 47% door mannen (vertegenwoordigd door de belangrijkste visuele journalist).

→ Cureren

Nadat de jury's de winnaars van de wedstrijden hebben geselecteerd, worden alle winnende foto's en producties gepubliceerd op onze website.

Van de winnaars van de wedstrijd van 2019, staan er in totaal 312 foto's op onze website.

De jaarlijkse tentoonstelling van World Press Photo wordt vervolgens ontworpen door curatoren die een selectie van het werk van elke winnaar maken om te laten zien.

Er zijn meer dan 150 foto's in de tentoonstelling.

Sinds 1962 publiceert World Press Photo een jaarboek met een selectie van de foto's van de winnaars.

Het boek van 2019 heeft 189 foto's.

Visueel denken: vragen uit de verhalen

Foto's en andere visuele verhalen kunnen op vele manieren worden geïnterpreteerd. Elke foto en elk verhaal dat we laten zien kan tot verschillende interpretaties leiden.

We hebben deze individuele verhalen uit onze tentoonstelling geselecteerd, als voorbeelden van vragen die belangrijk zijn voor de visuele journalistiek, het vertellen van visuele verhalen én het werk van de Stichting World Press Photo.

Waarom is persvrijheid belangrijk?

Er zijn veel plaatsen in de wereld waar deze vrijheden niet bestaan.

Maar zelfs in landen die als open worden beschouwd, worden deze vrijheden vaak bedreigd en kunnen ze niet als vanzelfsprekend worden beschouwd. Bedreigingen van persvrijheid nemen vele vormen aan:

- Moord en opsluiting van journalisten (in 2018 werden 78 journalisten vermoord - Jamal Kashoggi was er één van - en 326 werden gevangengezet voor hun werk)
- Intimidatie van journalisten door fysieke bedreigingen
- Vijandigheid van politieke leiders ten aanzien van de journalistieke praktijk en pogingen om de legitimiteit van de berichtgeving te ondermijnen
- Beperking van visa voor journalisten, zodat zij geen toegang krijgen tot bepaalde gebieden om kwesties vast te leggen
- Opzettelijke verspreiding van desinformatie die bedoeld is om nauwkeurige rapportage te overweldigen
- Misbruik van wetten (zoals obsceniteitswetten, belastingwetten, etc.) om mediaorganisaties te intimideren
- Sluiting van het internet door overheden die de toegang van burgers tot informatie willen beperken
- Algoritmes die door sociale media bedrijven worden gebruikt om te bepalen wat burgers op hun tijdslijn zien
- Verwijdering van inhoud door sociale media bedrijven die een breed censuurbeleid voeren
- Concentratie van bedrijfseigendom in de media en vermindering van het aantal verkooppunten en weergaven
- Gebrek aan financiering ter ondersteuning van kritische en onderzoeksjournalistiek

Een onbekende man probeert de pers tegen te houden terwijl Saoedische onderzoekers aankomen bij het Saoedisch-Arabisch consulaat in Istanbul, Turkije, te midden van een groeiende internationale reactie op de verdwijning van journalist Jamal Khashoggi. 15 oktober 2018. © Chris McGrath, Australië, Getty Images.

Waarom is persvrijheid belangrijk?

Chris McGrath's foto van de media in Istanbul symboliseert enkele van deze kwesties. Jamal Khashoggi, een criticus van het Saoedische regime, werd vermist nadat hij op 2 oktober het consulaat binnenkwam om documenten te verkrijgen. Na weken van geruchten en valse informatie kondigde Riyadh aan dat Khashoggi per ongeluk was gedood tijdens een woordenwisseling. De Turkse autoriteiten en de CIA beweerden dat hij was vermoord door Saoedische inlichtingendiensten, die onder hoog Saoedisch gezag werkten.

Vragen

Wat zijn volgens jou de grootste gevaren voor de vrijheid van meningsuiting, de vrijheid van onderzoek en de persvrijheid?

Is er vrijheid van meningsuiting, vrijheid van onderzoek en persvrijheid waar jij woont?

Hoe denk je dat de pers haar vrijheid het best kan gebruiken?

© Chris McGrath, Australië, Getty Images.

+ Meer informatie

Zie de [2018 World Press Freedom Index](#).

Bekijk hoe de jury van de fotowedstrijd 2019 [spreekt](#) over de redenen waarom Chris McGrath's foto is gekozen.

[Lees meer](#) over de foto.

Waarom een verhaal vertellen in een interactieve ervaring?

The Last Generation

The Last Generation is een nieuwe manier van visueel verhalen vertellen - een interactieve productie - die mogelijk wordt gemaakt door de opkomst van het internet, zoals uitgelegd in het bovenstaande hoofdstuk over hoe we visuele verhalen te zien krijgen.

Deze productie pakt klimaatverandering aan, aan de hand van verhalen van drie kinderen op de Marshalleilanden. Zij dreigen niet alleen hun huizen te verliezen, maar hun hele land, door het stijgen van de stijgende zeeën. De Marshalleilanden zijn een keten van laaggelegen koraalheuvels midden tussen Hawaï en Australië waar meer dan 50.000 mensen wonen. Bijna de helft van de inwoners zijn jonger dan achttien jaar. Wetenschappers voorspellen dat als de wereldwijde temperatuurstijging niet wordt beteugeld, de eilanden onbewoonbaar zouden kunnen worden tijdens het leven van de kinderen die er vandaag de dag wonen. De jonge protagonisten van de film - de 9-jarige Izerman, de 14-jarige Julia en de 12-jarige Wilmer - betrekken ons in het belang en de urgentie van wat er op het spel staat.

The Last Generation. Frontline/The GroundTruth project. FRONTLINE: Schrijvers/producenten: Michelle Mizner, Katie Worth | Uitvoerend Producent: Raney Aronson-Rath | Hoofdredacteur: Andrew Metz | Directeur van digitale video: Carla Borrás | Senior digitaal ontwerper: Dan Nolan | Ontwikkelaar: Ly Chheng | Interactieve redacteur: Chris Amico | Digitale redacteur: Jason Breslow | Verhalenredacteur: Lauren Ezell | Serie geassocieerde producent: Amy Gaines. The GroundTruth Project: Hoofdredacteur: Charles M. Sennott, Beth Murphy | Senior redacteur: Marissa Miley | Digitale redacteurs: Rachel Rohr, Qainat Khan

Waarom een verhaal vertellen in een interactieve ervaring?

Vragen

Hoe verschilt The Last Generation van andere klimaatveranderingsverhalen die je gezien hebt?

Welke verschillende visuele elementen bevat The Last Generation en hoe dragen ze bij aan het verhaal?

Hoe is het project interactief en hoe versterkt de interactiviteit het verhaal?

+ Meer informatie

Bekijk hoe de jury van de wedstrijd *Digitale Verhalen 2019* vertellen over hun genomineerden voor de World Press Photo Interactieve van het Jaar en de World Press Photo Online Video van het Jaar.

The Last Generation. FRONTLINE/The GroundTruth project.

Hoe kunnen complexe zaken worden gefotografeerd?

Male Rape

Deze foto genomen door Mary F. Calvert, komt van haar langetermijnproject over seksueel geweld. Tijdens een bootcamp kregen Ethan en zijn mederekruten de opdracht om naakt door een gemeenschappelijke douche te lopen terwijl ze heel dicht op elkaar moesten staan. Ethan meldde het incident, maar werd door de andere mannen lastiggevallen. Nachtmerries en paniekaanvallen dwongen hem om ontslag te nemen. Recente cijfers van het Ministerie van Defensie laten zien dat seksueel geweld in het Amerikaanse leger is toegenomen. Mannelijke militairen zijn minder geneigd dan vrouwelijke militairen om seksuele trauma's te melden, uit angst voor represailles of stigmatisering.

Vragen

Aangezien complexe kwesties (bijv. seksueel geweld, klimaatverandering, economische ongelijkheid) zich op veel plaatsen gedurende een lange tijd voordoen en vaak dingen betreffen die niet direct zichtbaar zijn, hoe kunnen ze gevisualiseerd worden?

Is het tonen van het gezicht van een overlevende (met zijn of haar toestemming) de beste manier om deze problemen in beeld te brengen?

Heeft het feit dat Calvert een vrouwelijke fotografe is invloed op hoe zij dit verhaal vertelt?

Voormalig Amerikaans marinier Ethan Hanson baadt thuis in Austin, Minnesota, VS, nadat hij door een seksueel trauma tijdens zijn militaire diensttijd niet meer in staat is om douches te nemen. 25 april 2018. © Mary F. Calvert, Verenigde Staten.

Hoe kunnen mensen en plaatsen nauwkeurig en eerlijk worden

Akashinga - the Brave Ones.

De representatie van mensen en plaatsen in beeldverhalen uit Afrikaanse landen is van oudsher controversieel. Veel beelden richtten zich in de loop der jaren uitsluitend op problemen en koloniale interpretaties.

Stirton heeft er voor gekozen om de Akashinga ("de dapperen") te fotograferen, een boswachter eenheid die als alternatief conservatiemodel is opgezet. Het doel is om te werken met, in plaats van tegen de lokale bevolking. Dit heeft op de lange termijn voordelen voor hun gemeenschappen en het milieu. Akashinga bestaat uit vrouwen uit kansarme milieus, die in staat worden gesteld om hen te versterken, banen aan te bieden en de lokale bevolking te helpen om direct te profiteren van het behoud van de natuur. Andere strategieën - zoals het gebruik van vergoedingen van de trofeeënjacht om natuurbehoud te financieren - worden bekritiseerd omdat ze oplossingen van buitenaf zouden opleggen, en de behoeften van de lokale bevolking uitsluiten.

Petronella Chigumbura (30), lid van een volledig vrouwelijke anti-stroperij eenheid genaamd Akashinga, neemt deel aan heimelijkheids- en verhullingstraining in het Phundundu Wildlife Park, Zimbabwe. Juni 2018. © Brent Stirton, Zuid-Afrika, Getty Images.

Hoe kunnen mensen en plaatsen nauwkeurig en eerlijk worden

Vragen

In hoeverre wordt onze indruk van bepaalde plekken, bepaald door beelden in de media?

Hoe kunnen we weten of de afbeeldingen van mensen en plaatsen accuraat en eerlijk zijn?

Heeft het feit dat Stirton een mannelijke fotograaf is invloed op de manier waarop hij dit verhaal vertelt?

+ Meer informatie:

[Bekijk hoe de jury van de fotowedstrijd 2019 de redenen bespreekt](#) voor het kiezen voor de foto van Brent Stirton.

[Lees meer](#) over de foto

© Brent Stirton, Zuid-Afrika, Getty Images.

Waarom zijn er grafische beelden van dood en geweld?

The Death of Michael Nadayo

Het doel van de World Press Photo Foundation is om de wereld te verbinden met de verhalen die er toe doen – soms vraagt dat om moeilijke verhalen die belangrijke inzichten bieden over onze wereld.

Foto's van geweld en lijden worden soms terecht bekritiseerd vanwege hun representatie van de wereld. Het is belangrijk om deze voorstellingen te onderzoeken, en visuele journalisten moeten stereotypen vermijden, nagaan of grafische beelden nodig zijn en, waar mogelijk, ervoor zorgen dat ze de toestemming van de afgebeelde personen hebben gekregen.

Wij zijn echter van mening dat dit niet mag uitgroeien tot een verlangen om het kijken naar sommige van de moeilijkste te moment in de wereld, te vermijden. De fotografen die deel uitmaken van de tentoonstelling maken hun foto's en verhalen omdat ze willen dat wij, het wereldwijde publiek, deze perspectieven hebben. De fotografen helpen ons om die perspectieven te zien.

Ezra Acayan's foto geeft een verontrustend inzicht in het antidrugsoffensief dat president Rodrigo Duterte na zijn aantreden in juni 2016 begon, waarbij hij herhaaldelijk opdracht gaf tot steeds meer aanvallen tegen verdachten. Amnesty International meldt dat dit heeft geleid tot mensenrechtenschendingen, waaronder buitengerechtelijke executies door burgers en politie. Een woordvoerder van het Filippijns drugsbestrijdingsagentschap zei dat de campagne tot 5.050 sterfgevallen tegen december 2018 had geleid, terwijl Human Rights Watch meer dan 12.000 doden aanhaalt. In juni riepen 38 VN-lidstaten president Duterte op om een einde te maken aan de moorden en de oorzaken van de drugsoorlog te onderzoeken.

Het lichaam van Michael Nadayao ligt op straat nadat hij op 31 augustus 2018 door niet-geïdentificeerde mannen doodgeschoten werd vóór rouwenden in Quezon City, Filippijnen. © Ezra Acayan, Filippijnen.

Why are there graphic images of death and violence?

Questions

Do we need to see difficult pictures to understand what is happening in the world?

What issues need to be considered before a graphic picture is published?

Does the choice of publication platform - for example, Instagram, a newspaper, or an exhibition - change how difficult pictures are chosen and viewed?

What would be the effect of never seeing difficult pictures?

+ Meer informatie

Ezra Acayan spreekt over deze onderwerpen in [dit artikel](#) en dit [video-interview](#).

Lees [Beautiful Deaths: On acknowledgement, narrative, and the representation of death in photography](#), door Colin Pantall.

Bekijk de presentaties van [The Ethical Image](#), een Stichting World Press Photo Explore event, discussie over kwesties van toestemming, ethiek en vertegenwoordiging.

Lees meer over de [#MyLastShot](#) campagne in de VS, waar scholieren, in de overtuiging dat grafische afbeeldingen het wapendebat in Amerika zouden kunnen veranderen, maar dat de media hen censureren, vooraf toestemming geven met de belofte dat "in het geval dat ik sterf aan wapengeweld, maak dan de foto's van mijn dood bekend".

© Ezra Acayan, Filippijnen.

Kunnen verhalen zich zowel op oplossingen als op problemen

Meet Bob.

Jasper Doest maakt verhalen over de interacties tussen mens en omgeving. In dit verhaal, bestaande uit tien beelden, richt Doest zich op Bob, een geredde Caribische flamingo die tussen de mensen op het Nederlandse eiland Curaçao leeft.

Bob raakte zwaar gewond toen hij tegen een hotelraam vloog en werd verzorgd door Odette Doest die Fundashon Dier en Onderwijs Cariben (FDOC) runt, een wildherstelcentrum.

Tijdens Bob's revalidatie ontdekte Odette dat hij gewond was aan mensen en het dus niet zou overleven als hij terugkeerde naar de natuur. In plaats daarvan werd hij een 'ambassadeur' voor FDOC en helpt hij de lokale bevolking nu met het voorlichting over het belang van de bescherming van de natuur op het eiland. Als een figuur dat het werk van de stichting viert, helpt Bob de FDOC om hun werk op een voor de gemeenschap toegankelijke manier te presenteren.

Odette is de neef van Jasper en Jasper produceert nu een boek over Bob om de FDOC te helpen met fondsenwerving.

Dierenarts Odette Doest heeft een zoutwaterzwembad gebouwd voor geredde vogels zoals Bob de flamingo bij haar thuis op het Caribische eiland Curaçao. © Jasper Doest, Nederland.

Can stories focus on solutions as well as problems?

Vragen

Hoe helpt het hebben van een personage om een verhaal boeiend te maken?

Is er plaats voor humor in het presenteren van serieuze zaken aan het publiek?

Welk effect heeft een verhaal dat ook oplossingen presenteert op het publiek?

+ More information

Hoor [Odette Doest](#) spreken over haar werk met [FDOC](#) op Curaçao.

Lees [Why it's time for visual journalism to include a solutions focus](#), door David Campbell

[Lees meer](#) over de serie.

*Bob de flamingo begeleidt dierenarts Odette Doest tijdens een bezoek aan de Dr. Albert Schweitzer School in Willemstad op het Caribische eiland Curaçao, om kinderen voor te lichten over flamingo's en hun leefgebied.
© Jasper Doest, Nederland.*

Wat bepaalt de betekenis van een afbeelding?

Crying Girl on the Border.

De betekenis van John Moore's foto is een onderwerp van discussie geweest sinds de eerste publicatie in internationale media. In een interview met de [Washington Post](#) zei Moore dat het beeld "een duidelijk en eerlijk beeld" is dat een "angstig meisje" toont, wiens moeder door grenswachters werd doorzocht:

"Ik geloof dat dit beeld het bewustzijn van het nultolerantiebeleid van deze administratie heeft vergroot. Ik doe al 10 jaar verslaggeving over immigratie voor Getty Images, en deze foto maakt voor mij deel uit van een veel groter verhaal....Het beeld toonde een moment aan de grens, maar de emotie en de nood van het kleine meisje heeft een reactie op gang gebracht. Als fotojournalist is het mijn taak om te informeren en te rapporteren wat er gebeurt, maar ik denk ook dat het belangrijk is om een kwestie die vaak in statistieken wordt gerapporteerd, te vermenselijken".

Moore heeft het afgelopen jaar veel foto's gemaakt over immigratie, en de bijzondere foto die dit jaar de prijs voor World Press Photo van het Jaar won was één van een aantal fotos met Yanela Sanchez en haar moeder. Een selectie van Moore's foto's is te zien [op de website van Getty Images](#).

Het debat over de foto van Moore kwam nadat het tijdschrift Time een coververhaal over migratie aan de zuidelijke grens van de VS had gemaakt. Een van Moore's foto's werd gebruikt in dat artikel, en Time moest zijn oorspronkelijke bijschrift corrigeren:

"De originele versie van dit verhaal gaf een verkeerde voorstelling van wat er met het meisje op de foto is gebeurd nadat ze van de scène [was] gehaald. Het meisje werd niet schreeuwend weggedragen door de agenten van de U.S. Border Patrol; haar moeder pakte haar op en twee werden samen weggehaald.

De Hondurese peuter Yanela Sanchez huilt terwijl zij en haar moeder, Sandra Sanchez, in hechtenis worden genomen door Amerikaanse grenswachters in McAllen, Texas, VS. 12 juni 2018 © John Moore, Verenigde Staten, Getty Images.

Wat bepaalt de betekenis van een afbeelding?

Time magazine maakte ook een coverillustratie met Yanela Sanchez tegenover Donald Trump. De cover van *Time* is gemaakt door hun ontwerpers en heeft het beeld van Sanchez overgenomen van een andere foto van Moore, zonder betrokkenheid van de fotograaf. Zodra het feit dat Sanchez en haar moeder niet gescheiden waren aan de grens bekend werd, noemden de *conservatieve media* in de Verenigde Staten Moore's foto's "nepnieuws". Op 22 juni verdedigde *Time* hun cover:

"De foto van 12 juni van het tweejarige Hondurese meisje werd niet voor niets het meest zichtbare symbool van het lopende immigratiedebat in Amerika: onder leiding van de politie, voorafgaand aan de omkering deze week, werden degenen die illegaal de grens overstaken strafrechtelijk vervolgd, wat op zijn beurt resulteerde in de scheiding van kinderen en ouders. Onze omslag en onze rapportage geven de inzet van dit moment weer."

De achtergrond van het beeld van Moore is dat immigrantenfamilies vanuit Mexico over de Rio Grande raften en vervolgens door de Amerikaanse autoriteiten werden vastgehouden. Sandra Sanchez zei dat zij en haar dochter een maand lang door Midden-Amerika en Mexico hadden gereisd alvorens de VS te bereiken om asiel aan te vragen. Het Trump kabinet had een nultolerantiebeleid aan de grens aangekondigd, waarbij immigranten die de VS illegaal binnenkomen strafrechtelijk vervolgd konden worden. Als gevolg hiervan werden veel gearresteerde ouders gescheiden van hun kinderen, en vaak naar verschillende detentiefaciliteiten gestuurd. Nadat deze foto wereldwijd was gepubliceerd, bevestigden de Amerikaanse douane en grensbewaking dat Yanela en haar moeder niet behoorden tot de duizenden die door Amerikaanse ambtenaren waren gescheiden. Desalniettemin heeft de publieke verontwaardiging over de controversiële praktijk ertoe geleid dat president Donald Trump het beleid op 20 juni 2018 heeft teruggedraaid.

© John Moore, Verenigde Staten, Getty Images.

Wat bepaalt de betekenis van een afbeelding?

Vragen

Kunnen enkele foto's de context van een probleem weergeven?

Bepaalt de intentie van de fotograaf de betekenis van een foto?

Hoe wordt een bepaalde foto een symbool van een groter probleem?

+ Meer informatie

Bekijk het [video-interview met Denis Javier Varela Hernández](#), vader van Yanela Sanchez.

Bekijk een selectie van [John Moore's foto's](#) uit zijn tienjarig immigratieproject.

Bekijk [hoe de jury van de fotowedstrijd 2019](#) de redenen bespreken om voor de foto van John Moore te kiezen.

[Lees meer](#) over de foto.

Wat vertelt de naamvermelding me?

Onder elke foto of productie op onze website of in onze tentoonstelling staat informatie die je iets vertelt over hoe de fotograaf of producenten werken en voor wie het verhaal is gemaakt. Voor foto's geven we de naam van de fotograaf, de nationaliteit, het bureau of de publicatie. Voor digitale producties, die in teamverband worden gemaakt, is de naamvermelding in de tentoonstelling en het boek de titel van het verhaal en een algemene naamvermelding voor de organisaties die het hebben gemaakt. Op de website vermelden we alle leden van het productieteam.

Thomas P. Peschak, Duitsland/Zuid-Afrika, National Geographic - Thomas heeft de dubbele nationaliteit en is een fotograaf voor National Geographic.

Brent Stirton, Zuid-Afrika, Getty Images - Brent is een fotograaf uit Zuid-Afrika die is gecontracteerd door Getty Images.

Pieter Ten Hoopen, Nederland/Zweden, Agence VU/Civilian Act - Peter heeft een dubbele nationaliteit en is lid van Agence VU en een nieuw adviesbureau voor NGO's, Civilian Act.

Mary F. Calvert, Verenigde Staten - Zonder vermelding van een agentschap of publicatie, dit toont aan dat Mary een freelance fotograaf uit de Verenigde Staten is.

The Last Generation, FRONTLINE/The GroundTruth Project. Deze productie heeft een groot team:

FRONTLINE. Schrijver/producent: Michelle Mizner; Schrijver/producent: Katie Worth; Uitvoerend producent: Raney Aronson-Rath; Hoofdredacteur: Andrew Metz; Directeur van digitale video: Carla Borrás; Senior digitaal ontwerper: Dan Nolan; Ontwikkelaar: Ly Chheng; Interactieve redacteur: Chris Amico; Digitaal redacteur: Jason Breslow; Verhalenredacteur: Lauren Ezell; Serie geassocieerd producent: Amy Gaines

THE GROUNDTRUTH PROJECT. Uitvoerend producent: Charles M. Sennott; Uitvoerend producent: Beth Murphy; Senior redacteur: Marissa Miley; Digitaal redacteur: Rachel Rohr; Digitaal redacteur: Qainat Khan.

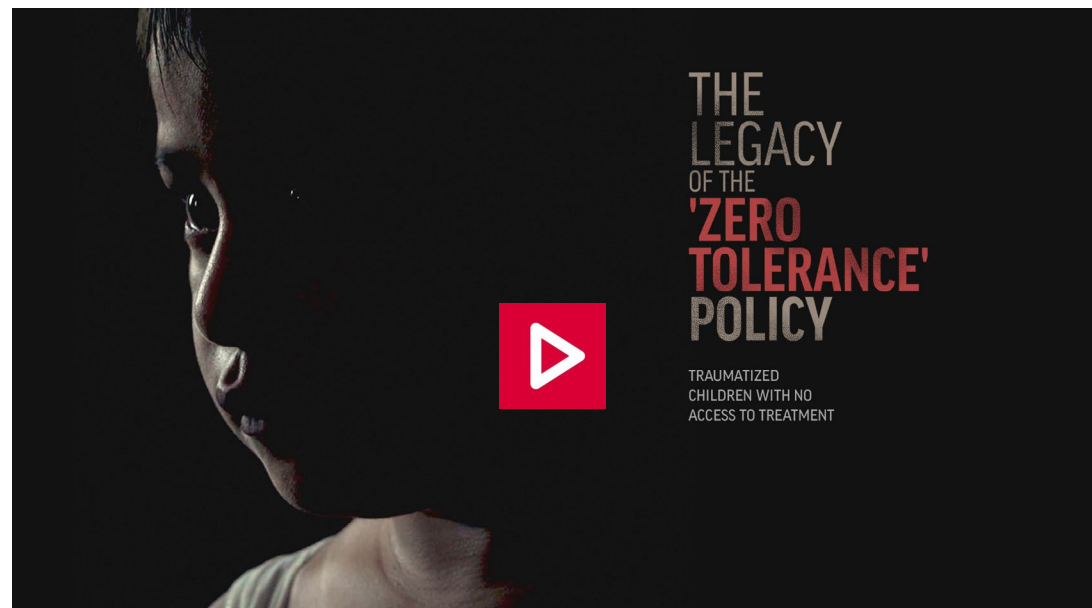
Hoe kan video meer inzicht geven in een kwestie?

The Legacy of the 'Zero Tolerance' Policy: Traumatized Children With No Access to Treatment.

The Legacy of the 'Zero Tolerance' Policy is nog een voorbeeld van nieuwe vormen van visuele verhalen, mogelijk gemaakt door de opkomst van het internet. Dit werd uitgelegd in het bovenstaande hoofdstuk over hoe we visuele verhalen te zien krijgen.

Deze productie gaat over hetzelfde onderwerp als John Moore's foto van Yanela Sanchez, maar dan via een ander medium. Het gaat over Adayanci Pérez, één van de meer dan 2.500 kinderen die aan de grens tussen de VS en Mexico van hun ouders gescheiden werden in het kader van Donald Trump's nultolerantiebeleid. Het zesjarige Guatemalteekse meisje was drieëneenhalve maand weg van haar familie. Voordat ze naar haar familie in Guatemala mocht terugkeren, kreeg ze de diagnose acute trauma en posttraumatische stressstoornis. Deze film toont de realiteit van de erfenis van het beleid en geeft een stem aan hen die niet altijd gehoord worden.

De regisseuse, Almudena Toral, meldde dat na de uitzending van de film mensen geraakt waren door het verhaal en dat er geld werd ingezameld om Adayanci in staat te stellen de broodnodige therapie te ontvangen.

The Legacy of the 'Zero Tolerance' Policy: Traumatized Children With No Access to Treatment. Univision News Digital. Regisseuse/ cinematograaf/redacteur: Almudena Toral | Verslaggevers/producenten: Lorena Arroyo, Cindy Karp | Mede-redacteur: Andrea Patiño Contreras | Illustraties: Mauricio Rodríguez Pons.

Hoe kan video meer inzicht geven in een kwestie?

Vragen

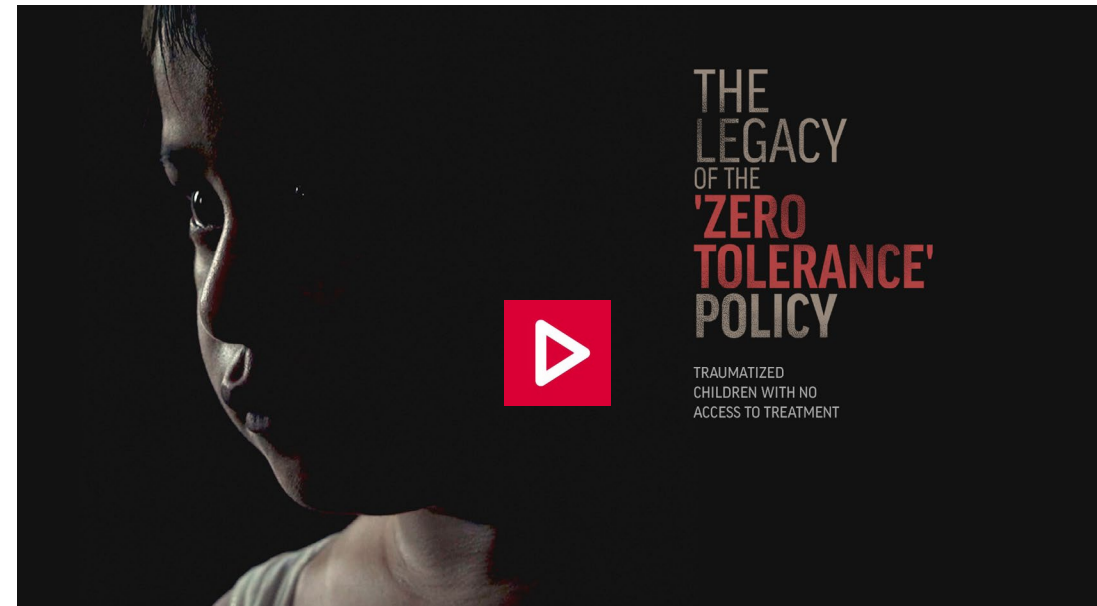
Waarom zou de regisseur ervoor gekozen hebben om bewegende beelden (video) in plaats van stilstaande beelden (fotografie) gebruiken om dit verhaal te vertellen?

Wie vertelt het verhaal en hoe verandert het horen van hun stem ons begrip van de kwestie?

Denkt u dat de grootte van dit verhaal leidde tot de liefdadigheidsreactie en, zo ja, hoe?

+ Meer informatie

Bekijk hoe de jury van de wedstrijd [Digitale Verhalen Vertellen 2019](#) over hun genomineerden voor de World Press Photo Interactieve van het Jaar en de World Press Photo Online Video van het Jaar.

The Legacy of the 'Zero Tolerance' Policy: Traumatized Children With No Access to Treatment. Univision News Digital.

Hoe kan een persoonlijk verhaal ons inzicht geven in de wereld?

The House That Bleeds.

Yael Martínez' verhaal "The House That Bleeds" is een langlopend project met 30 beelden. Tussen 2013 en 2018 zijn de projectverslagen gemaakt van enkele van de meer dan 37.400 mensen in Mexico die door officiële bronnen als 'vermist' zijn aangemerkt. De overgrote meerderheid van deze mensen wordt verondersteld slachtoffers te zijn van het voortdurende geweld dat sinds 2006 meer dan 250.000 mensenlevens heeft geëist. Deze verdwijningen zijn de bron van blijvende psychologische trauma's voor achtergelaten gezinnen. Martínez' verhaal is gemaakt vanuit een persoonlijk perspectief. In 2013 werd een van de zwagers van de fotograaf vermoord en verdwenen er twee andere. Dit bracht hem ertoe om samen met zijn eigen familie deze foto's te maken. Hij besloot hun psychologische en emotionele breuk te documenteren om een persoonlijk verslag te geven van alle wanhoop en het gevoel van afwezigheid dat in de loop der tijd ontstaat.

Dit persoonlijke verhaal speelt zich af in een sociale context. Het geweld dat Martínez' familie heeft getroffen heeft zijn wortels in de oorlog tegen de machtige Mexicaanse drugskartels die president Felipe Calderón tijdens zijn ambtsperiode in 2006-2012 heeft uitgevochten en die werd voortgezet door zijn opvolger, Enrique Peña Nieto. Dit heeft geleid tot een catastrofale stijging van het aantal moorden en van het aantal onopgeloste verdwijningen, wat wordt geholpen door corruptie en straffeloosheid. President Nieto belooft een einde te maken aan het geweld, maar hoewel het aantal moorden afnam, leken de autoriteiten niet in staat om de rechtsstaat te herstellen of veel vooruitgang te boeken in de strijd tegen kartels, vooral in de staten Sinaloa en Guerrero.

*Digno Cruz, de grootvader van de vrouw van de fotograaf, huult thuis in Taxco, Guerrero, Mexico, terwijl hij praat over zijn vermiste kleinzonen.
© Yael Martínez, Mexico.*

Hoe kan een persoonlijk verhaal ons inzicht geven in de wereld?

Vragen

Is een persoonlijk verhaal over een sociale kwestie anders dan dat van een internationale journalist en, zo ja, hoe?

Met welke ethische kwesties moet een visuele journalist rekening houden bij het samenwerken met hun eigen familie?

Wat zijn de verschillende manieren waarop een persoonlijk perspectief de nauwkeurigheid van een verhaal kan beïnvloeden?

+ More information

Yael Martínez was deelnemer aan de Masterclass Latijns-Amerika van World Press Photo in 2015. Hij werd in 2018 geselecteerd in het World Press Photo's [6x6 Global Talent Program](#) (editie Noord Amerika en Centraal Amerika).

[Lees meer](#) over de serie.

© Yael Martínez, Mexico.

Connecting the world to the stories that matter

Global partner

NL partner

World Press Photo Foundation

Haarlemmerweg 4, 1014 BE Amsterdam

communications@worldpressphoto.org | +31 (0)20 676 6096 | worldpressphoto.org